

1

*Velké extra silné latte s odtučněným mlékem
Typický kafe pro nafoukanýho pitomce trpícího nedostatkem sexu. Očekávej, že mu z pusy vypadnou samý pitomosti. Jakžtakž ucházející tělo, sneslo by trochu víc cvičení. Děsnej šatník. Teatrálně zírání na ženskou s umělýma prsama, která vchází dovnitř. Asi si ublíží, jak se kroutí, aby na ni...*

„Promiňte,“ ozve se zákazník a přistoupí k pultu. Rychle přestávám zapisovat a zastrčím zápisník do police pod kávovarem.

„Omlouvám se. Jaké máte přání?“ pronesu tím nejochotnějším tónem baristky v Coffee Joe.

„Jane?“ čte z mojí jmenovky a myslí si, jak je hrozně osobní a milý, když mi říká jménem. „Dal bych si velké extra silné latte s odtučněným mlékem.“ Usmívám se pro sebe. Bože, já jsem tak dobrá. Dostávám

se do stadia, kdy u většiny zákazníků uhodnu od pohledu, co si objednají. Popadnu velký bílý papírový kelímek, do kolonky Mléko vepíšu OTČ, do kolonky Káva vepíšu EXTRA a postavím kelímek na lesklý stříbrný stolek, aby mohla Sára, druhá baristka, která dnes chystá kávy, začít. Namarkuju objednávku na pokladnu a vzhlednu.

„Čtyři dolary osmdesát pět centů,“ oznámím s hravým úsměvem.

„Mám pět dolarovku,“ on nato. „Drobné si nechte.“ Ty jo! To mi teda opravdu pomůže zaplatit školný.

„Děkuji, pane. Káva bude za okamžik.“ Muž zamíří k pultu, kde se vyzvedávají objednávky, a postaví se tak, aby mohl zase sledovat ženu s umělými prsama. Sára vychrstne do připraveného kelímku první dávku espressa.

„Co si to pořád zapisuješ?“ zašeptá. Vrhnu na ni pohled a položím si ukazováček na rty, abych naznačila, že jí to hnedka povím, jen co zákazník odejde od pultu. Sára na espresso nalije čerstvě ohřáté mléko a připláčne vrstvu pěny.

„Velké extra silné latte s odtučněným mlékem,“ zavolá, třebaže muž stojí půl metru od ní. Prostě to tak musíme dělat. Firemní pravidla. Muž krátce odtrhne pohled od prsaté ženské, podívá se na Sáru a popadne kávu. Uvědomují si vůbec tihle chlápci, jak vypadají? Odplíží se od pultu, uvelebí se v jednom velkém po-

hodlném modrém sametovém křesle a dál zírá. Ježíš, určitě tu ženskou donutí, aby vstala a odešla. Za pár vteřin to taky udělá a on na ni ještě mrkne.

„Tak co si to píšeš?“ zeptá se Sára znovu.

„Nic důležitýho. Jen takový poznámky. Dalo by se říct, že provádím jakýsi průzkum.“

„A co zkoumáš?“

„No lidi. Prostě lidi,“ vysvětluju. „O nic nejde, na mou duši. Jen mě to prostě baví.“

„To máš do školy nebo co?“

No... to ne. Člověk by musel nejdřív do školy chodit, aby dostal zadání, ne? Jsem v posledním ročníku Lincolnské střední a mám hotové všechny hlavní předměty. Takže tenhle semestr mám takový odlehčený rozvrh – keramika, studovna, praktická ekonomika a vedení domácnosti. Tedy kromě dvou kurzů na kredity na vysokou, které probíhají na Anthony Carter College odpoledne. Ale tam jsem poslední dobou taky nebyla – jo, mám to ulejšťáctví spravedlivě rozložený. Už jsem si podala přihlášku na svou VV (vysněnou vejšku) a právě čekám zprávu o přijetí. Takže NEPOTŘEBUJU chodit do školy. Kdežto pracovat POTŘEBUJU. Bez vyhlídky na stipendium nebo na dotace od mámy a táty si budu muset příští rok sama zaplatit školné. A to je další věc: máma a táta nevědí, že se ulejšťám. A doufejme, klepu na dřevo, to ani nezjistí. Oba se teď soustředí hlavně na svou kariéru a věří mi, že

se chovám správně, a já se taky chovám. Převážně. Ale docela se mi hodí, že umím od pátý třídy napodobit mámin podpis na omluvenkách.

„Ne, to není do školy,“ odpovídám a záměrně Sáře neprozradím, že jsem ve skutečnosti ve škole minulý týden moc nepobyla. „Jak jsem říkala, prostě si to jen tak zapisuju.“

„No, tak ať tě Derek nenačapá,“ nadhodí Sára. Rozhlédnu se kolem, ale nikde Dereka nevidím.

Ne že bych našeho manažera neměla ráda nebo tak něco – jen prostě, pořád kvůli něčemu vyšiluje. „Jakou má dneska náladu – je našťvaný, extra našťvaný nebo superextra našťvaný?“

Sára se zasměje. „Řekla bych extra.“

„No skvěle. Má konkrétní důvod?“ ptám se.

„Zase kvůli Toddovi,“ odpoví Sára a obrací oči v sloup. Todd Stone je manažer v Coffee Joe dva bloky od nás. Je to hezoun a Derekův přímý konkurent. Toddova pobočka má ustavičně vyšší zisk než naše, což Dereka prostě *nič*í. A vybíjí si to na nás.

„Kde vlastně je?“ divím se, že nás ještě nekontroluje.

„V šatně, nadává kvůli něčemu Em – nejsem si jistá kvůli čemu,“ prozradí mi Sára.

„Aha. Em už je tady? Myslela jsem, že začíná nejdřív v půl pátý.“ Hned se rozzářím. Em, zkrácenina Emily, je moje nejlepší kamarádka od šestý třídy, kdy jsem si fakt hlasitě prdla v holčičí sprše. Zrovna se tam

malovaly dvě oblíbené holky a povídaly: „Fuj... teda... kdo to tady je?“ A já blbá odpověděla: „No... Jane Turnerová.“ Začaly se hystericky chechtat a já myslela, že na místě umřu. Em právě byla taky ve sprchách, myla si ruce a řekla jim: „Aspoň je to jen dočasný – vy dvě smrdíte pořád.“ Holky vydaly takový ten nevěřící výkřik Coó?, jako že nemůžou uvěřit, že jim něco takového řekla, a odešly z koupelny. Vykoukla jsem mezerou u dvířek sprchy a Em se na mě v zrcadle usmála. Od té chvíle jsme nerozlučné kamarádky (třebaže jsem byla až do konce školního roku známá jako „smradlavá Jane“).

„To jo,“ potvrdí mi Sára. „Derek jí nejspíš řek, aby přišla dřív, že s ní chce mluvit. Tvářila se docela vyděšeně.“

„Vyděšeně? Pochybuju,“ namítám. Em nic nevydělá, přísahám. Je to ta nejotrlejší holka, co znám. Ale teď se trochu bojím já. NEMŮŽOU ji propustit. To, že s ní každý den pracuju, je jedna z výhod tohoto džobu. A ještě kafe zdarma.

„Je tam jen chvilku,“ pokračuje Sára. „Zajímá mě, o čem se asi tak baví.“

„Určitě o ničem strašném,“ ujišťuju spíš sebe než Sáru.

„Nejspíš máš pravdu. No, je tady nějaký klid.“ V koutě sedí chlápek něco kolem čtyřiceti, čte knížku Jamese Pattersona a popíjí moka s bílou čokoládou.

A u jednoho stolku pravděpodobně studentka píše něco na laptopu a upíjí ledové karamelové macchiato. „Nebude ti vadit, když si udělám pauzičku?“ Sára vytáhne mobil a jde ke dveřím.

„Jasně.“ Stoupnu si ke dřezu a dám se do mytí nádobí, které tam je naskládané. Když se otočím, abych si vzala jeden velký podnos od sušenek, uvidím ji. Holku, která zaujímá první místo na mém seznamu „Lidí, co už fakt doufám nikdy neuvidím!“. Do háje. Coffee Joe je na každém rohu, proč MUSÍ přijít zrovna SEM? Skleněné dveře se rozletí a mě do tváře udeří studený listopadový vítr.

Tak jo, klídek. Přemýšlej. Kam se schováš? Za vitrínu s kávou? Tam není dost místa. Mám si přetáhnout tu svou modrou zástěru přes hlavu? Hnus, v kapse jsou zbytky kafe. Bože, jde přímo ke mně. Prostě se nahrbím, jako kdybych vytírala podlahu, a obslouží ji Sára. Schoulím se na zemi jako při protipožárním cvičení a čekám.

A do háje. Sára šla ven, že jo?

„Ehm... dobrý den?“

Fuj. Je pozdě, vidí mě. Melissa Přišerná Stillwellová. Jinak známá jako Melisska Fajnovka. No, pravda, takhle jí říkám jen já. A samozřejmě jen za jejími zády, ale to sem nepatří. Je tady a mně se s ní *tak moc* nechce bavit. Vyrvu si pořádný pramen svých vlnitých hnědých vlasů ze skřipce, kterým je mám stáhnutý, a roz-

cuchám si je přes čelo a oči v domnění, že mě nepozná. Tak. To by šlo. Možná mi to takhle i sluší.

„Omlouvám se,“ vysoukám ze sebe a narovnáám se. „Co si budete přát?“

„Podívám se,“ odvěti Melissa a poodstoupí, aby viděla na nabídku nad mojí hlavou. A já si až teď všimnu, že má s sebou doprovod. Stejnou holku, co se kolem ní ve škole pořád točila i vloni. Je mnohem menší a ne tak hezká – vedle úžasné Melissy Stillwellové je téměř neviditelná. „Co myslíš, Gin?“

Ginny Davisová vzhledne k nabídce a pokrčí rameny. „Třeba frappé?“

„To ne,“ odmítá Melissa rázně. „Tenhle týden držím dietu, nemůžu si dát sladké.“

Ginny si povzdechne.

Malé odtučněné latte, pomyslím si a čekám s rukou připravenou nad pokladnou.

„Dobře, dáme si malé odtučněné latte,“ rozhodne se Melissa.

Ha! Zase zásah do černého.

„Promiňte, je na tom něco směšného?“ Melissa na mě pronikavě kouká s pozvednutým obočím a založenými rukama, připravená k boji.

Jejda. Copak jsem to ha řekla nahlas?

„Samozřejmě že ne,“ uklidňuju ji. „Jen si odkašlávám. Takže dvě malá odtučněná latte?“

„Jo, to bude bezva.“ Melissa přikyvuje a jedním

světle růžovým nehem ke mně cvrnkne platinovou kreditku. A právě tehdy propukne Ginny v mohutný smích. V jejích očích vidím prozření. Sakra, sakra, sakra! Melissa na Ginny tázavě kouká. „Čemu se směješ?“ zeptá se jí. Já se přesouvám ke kávovaru, popadnu dva malé bílé kelímky s tím slavným logem Coffee Joe a označím na nich objednanou kávu. Prostě se dej do práce, ani se na ně nekoukni. Vrhám kradmý pohled a vidím, jak Ginny něco šeptá Melisse do ucha. Melissa se podívá mým směrem a zašklebí se.

„Jsi to ty, Bratránkova randilka?“ zeptá se.

Melissa Stillwellová mi znechutila celý třetí ročník tím, že mi dala přezdívku „Bratránkova randilka“. V létě, poté co Melissa odmaturovala, jsem se z toho pomalu vzpamatovávala a myslela jsem, že už ji nikdy neuvidím. Stalo se to na školním plese. Nikdy předtím jsem na školním plese nebyla a máma mě pořád přemlouvala, abych tentokrát šla. „Budeš toho litovat, jestli tam nepůjdeš,“ tvrdila. „Budeš si prohlížet školní ročenky a přát si, abys měla i takové vzpomínky.“ Přesně tak. Přát si takové vzpomínky by bylo mnohem zábavnější než jednu takovou opravdu mít.

Nikdy mi to s klukama moc nešlo, a tak mi mamka navrhla, ať s sebou vezmu svého supersexy bratránka Nathana. Samozřejmě jsem nejdřív nechtěla (vždyť to

je... nechutný, jít s bratrancem!), ale přesvědčila mě, že se to nikdo nedozví, a Nathan byl tak děsně hezký a oblíbený, že bych si tím pořádně vylepšila reputaci. Po pár týdnech dohadování jsem nakonec souhlasila.

Začalo to dobře. Můj doprovod udělal na všechny dojem. Jenže pak ten sobeckej pitomec Nathan nedodržel dohodu. Šla jsem na záchod, a když jsem se vrátila, viděla jsem, jak to Nathan zkouší na Melissu u automatu na pití. Rozběhla jsem se k němu, zavěsila se do něj a pokoušela se ho od ní odtrhnout, ale ani se nehnul. Melissa se ho zeptala: „Ty s ní chodíš?“ Načež Nathan odpověděl: „Ani náhodou, jen jsem prokázal laskavost mámě. Je to moje sestřenice.“ A bylo to. Melissa mě přejmenovala na „Bratránkovu randilku“ a dala si záležet, aby se všichni přítomní dozvěděli, že tu jsem s bratrancem. Bylo to PONIŽUJÍCÍ. Nathan odešel s Melissou a já si musela zajistit odvoz.

Přezdívka se naneštěstí ujala. Brzy mi tak říkali i lidi, který jsem v životě ani nezahlídla. Mamka mě ujišťovala: „Neboj. To se přežene. Příští týden postihne nějaká katastrofa někoho jiného a na tebe všichni zapomenou.“ No možná. Jenže já jsem nechtěně vytočila Melissu o týden později a můj osud byl zpečetěn. Chodily jsme spolu na španělštinu a mě učitel vyzval, abych Melissu požádala španělsky o pero. Nějak jsem to zmotala a nakonec jsem jí řekla, že je prase. Celá třída se

smála a já věděla, že je to můj konec. Dávejte si bacha, ať nenaštujete hezký lidi.

„Jsi to ty, že jo?“ ptá se Melissa znova.

Podávám jí zpátky kreditku. „Nevím, o čem mluvíte.“

„Ale jdi, ty jsi ta holka, co si na školní večírek vloni pozvala toho nadrženého bratránka. Jak že se jmenoval?“ Vrhne pohled na Ginny. „Ethan nebo tak nějak, že jo? Měla jsem s ním rande. Líbal děsně.“ Znechuceně při té vzpomínce ohrnuje nos. Snažím se soustředit na přípravu dvou latte. Kde jsou Sára a Em? Nemohla by jedna z nich udělat Melisse to pitomý kafe? Civím přímo před sebe na kávovar a napouštím první dávku. Cítím, jak se mi do očí derou slzy. NEBREČ! Obě dívky popojdou k pultu, aby se mi mohly vysmívat z lepšího místa.

„Tak ty jsi Jane Turnerová, že jo?“ pokračuje Melissa. „Ještě pořád randíš s příbuznými, Jane?“ Obě se dají do smíchu.

Popadnu smetanu místo mléka a naleju ji do nerezové konvičky, v níž pěníme mléko. Jen počkej, uvidíme, kdo se bude smát, až si příště stoupneš na váhu.

„Ale vážně, bez legrace. Co to tu vyvádíš, Jane? Jsi v posledním ročníku, že jo? Nebo jsi odešla ze školy, abys mohla dělat kavárnici?“

„Jsem baristka,“ skoro šeptám.

„Promiň, co že jsi?“